

Bibliographic Data

Author	ဇော်ဂျီ	Zawgyi	Jo' gyi'	Art. ZG0008
Article Title	နွေဦးကျက်သရေ The Glory of Summer Nve u' " kyak' sa re			
Title (Book/Serial)	ဆရာဇော်ဂျီ စာပေါင်းချုပ် ပထမတွဲ Collected Works of Saya Zawgyi, Vol.1			
Issue and Volume				
Edition				
Place/ Publisher				
Distributor	Union of Myanmar Literary and Journalist Organization			
Ed. Date	1993			
Pagination	p. 59 - 63			
Annotation	Describes Myanmar social life and customs, such as offering cool drinking water for travellers along the roadside. This custom reveals the hospitablity of Myanmar people. A similar attitude is reflected in offering sanctuary to all homeless creatures, be they cows, birds, dogs or even insects.			
Subject Terms				
Key Words	1. Myanmar essay 2. social life and customs			

နွေဦး ကျက်သရေ

နွေပေါက်လာတိုင်း ရွက်သစ် ရွက်နုများ သည် ကျွန်တော်တို့အိမ်အနီးရှိ ငှက်ပင်၌ အစီအရီထွက်လာကြသည်။ ကြည့် ရ မြင် ရ သောအခါ ဝမ်းသာစရာ ကောင်း သည်။ စိတ် နုပျိုလာသည်ဟုပင် ထင်ရ လေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် တွေးနေ မိသည်ကား ထွက် လာ သော ရွက် သစ် ရွက် နု များ အကြောင်းမဟုတ်။ ထိုရွက်သစ် ရွက်နုများ ထွက်ရာ ဖြစ် သော ငှက် ပင် အောက် က ရေချမ်းစင်အကြောင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုရေ ချမ်းစင်၌ လူတို့၏ စိတ်သစ်စိတ်နု၊ စေတနာ သစ်၊ စေတနာနုတို့လည်း ပေါက်နေကြ လေ ပြီဟု တွေးမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါတုန်းကကျောင်းသားတစ်စုသည် ရန်ကုန်မှအထက်သို့ ခရီးထွက်ကြသည်။ခရီး ထွက်ခြင်းအကြောင်းမှာ သရေခေတ္တရာမိ ဟောင်း၊ ပုဂံမိဟောင်းများရှိ ရှေးဘုရား ဂူကျောင်း၊ တန်ဆောင်းတို့၏ အလှအပကို ကြည့်ရှုရန်ဖြစ်သည်။ ထိုကျောင်းသားစုတွင် ကျွန်တော်လည်း ပါသည်။ ရာသီကား ကျောင်းပိတ်ရက် တပေါင်းလ၊ ခြစ်ခြစ် တောက်ပူသောရာသီဖြစ်သည်။ ခရီးလမ်း သည် မီးရထား လမ်းတစ်လျှောက်ဖြစ်၍ မီးရထားသည်တငြိမ့်ငြိမ့်တလှုပ်တလှုပ်ခုတ်နေ သည်။ နေသည်တဖြည်းဖြည်းတက်လာရာပူ လာလေ၏။ မွန်းတည့်ခါနီးလေလေ၊ပူလေ လေဖြစ်လာသည်။ ဒါနနှင့်သီလမပါ၊ သေ

ခါမှသိသည်။ ရေဘူးနှင့်ဖိနပ်မပါ။ နွေခါမှ သိသည်ဟူသောစကားသည်ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်၌ ထက်မြက်လာသည်။ ထိုမျှလောက် ပူပြင်းလှသော ရာသီတွင် ခရီးသွားနေကြ သော ကျွန်တော်တို့မှာ ရေဘူးမလာခြင်း၊ ကြောင့်ဖြစ်ဟန်တူသည်။ မွန်းတည့် ခါနီး လေလေ၊ ပူလေလေ၊ ရေငတ်လေလေဖြစ် လာသည်။ထိုအခါရေဘူးယူမလာရကောင်း လားဆို၍ အချင်းချင်းသို့ကို ငါ့၊ ငါ့ကို သူမာန်ပြုကုန်ကြလေသည်။ တစ်ယောက်က “ဟေ့လူတွေ အခုမှတောင်ပြော မြောက် ပြော လုပ်မနေကြနဲ့၊ ရှေ့ဘူတာခရောက် တော့ ရေတောင်းသောက်ကြရဲ့မိနီတယ်” ဟု ငေါက်လိုက်ရာ ရေငတ်သဖြင့်စိတ်တို့ နေကြသော ကျွန်တော်တို့တစ်စုသည် ငြိမ် ကျသွားရလေ သည်။ သို့နှင့်ပင်တစ်ထောင့် က အဖော်တစ်ယောက်က “ဘူတာကလဲ ရောက်ခဲလိုက်တာဗျာ”ဟုမီးရထားကိုအား မရ၊ ညည်းလိုက်သေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် မီးရထားသည် ဘူတာရုံအနီးကို ချဉ်းကပ် လာလေသည်။

ဘူတာ ရောက်လျှင် ရေသောက်လိုက် မည်ဟု ဟူသော အမူအရာဖြင့် မီးရထား ပြတင်းပေါက်တွင် ခေါင်း ပြုတစ် ပြုတစ် လှုပ် ရ သည်မှာ အမောပင် ဖြစ်သည်။ တ အောင့် ကြာ သော အ ခါ မီးရထားရပ် သည်။ ကျွန်တော်တို့ရေမဲ့ ရေငတ်တစ်စုသည် ဝမ်းသာ၍မဆုံး ဖြစ်ကြရသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ တစ်စုသည် မီးရထားမှ ဆင်းမည်ပြုပြီးမှ ကိုယ်ရှိန် သတ်လိုက်ကြရသည်။ လား၊ လား၊ မိန်းမပျိုတစ်စုသည် ရေအိုးကိုယ်စီရွက်၍ မီးရထား ပြတင်းပေါက်များဆီသို့ လာ၍ “ရေ အလိုရှိလျှင် ယူကြပါရှင်၊ ရေလှူပါတယ်ရှင်” ဟု ဆို၍ ရေအိုးများကို ကမ်းကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရေခဲ ရေငတ်တစ်စုသည် ကမ်းပေးလိုက်သော ရေအိုးကို လှမ်းယူ၍ ရေအငတ်ဖြေလိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရေသောက်ရာ ဖြစ်သော ဘူတာသည် ကျေးရွာဘူတာ ခပ်သေးသေး ဖြစ်သည်။ ရေလာတိုက်သော မိန်းမတစ်စုသည် ကျေးရွာသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထာဘီကို ဒူးလောက်ထိုတို ဝတ်ကြသည်။ မျက်နှာတွင် သနပ်ခါး ထူထူပိန်းပိန်း လိမ်းထားကြသည်။ ပုံပန်းမှာ ကောက်စိုက်သူမများပင် ဖြစ်တန်ရာသည်။ မီးရထားသည် ကြာရှည် ရပ်နေလေ့ မရှိသဖြင့် ထိုမိန်းမတစ်စုသည် ရေလိုသော မီးရထားခရီးသည်များ ရေအစေ့အငရအောင် အားထုတ်ကြသည်။ နေပူစပ်ခါးကို သူတို့မသိ။ ရေလိုချင်သူ ရေမရလိုက်မည်ကိုသာ သူတို့သိကြတန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမသားတန်ခဲ အပြေးအလွှား ရေလိုက်ပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို ရေဒါနရှင် တစ်စုကို ကျွန်တော်တို့ ယခုထက်တိုင် မြင်နေမိသည်။ သူတို့ဝတ်စားထားသည်မှာ ချည်ထည် တစ်ပတ် နှမ်းများသာ ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ကြသူများ ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်းသည်။ ရုပ်ရည်မှာ ချောသည်လှသည်ဟု မဆိုသာ။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ ဓရလှူစေတနာ၊ ရေဝေအမှုအရာတို့ကြောင့် ပေလားမသိ သူတို့၏ရုပ်ရည်သည် ဝမ်းသာစရာကောင်း၍၊ ကျေးဇူးတင်စရာကောင်း၍၊ ကြည်ညိုစရာ ကောင်းသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထိုအခါက ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်မိသည်။ ရှပ်အင်္ကျီဖြူဖြူစင်စင်နှင့်၊

ပိုးလုံချည်နှင့်၊ လက်ပတ်နာရီနှင့်၊ ဆီမွေ၊ လိမ်း ဘိုကေနှင့် ဖြစ်သည်။ ဤအခြင်းအရာတို့သည် ယဉ်ကျေးမှုလော၊ ဤသို့မေးကြည့်သည်။ ဤအခြင်းအရာတို့ကို ယဉ်ကျေးမှုဟု ဆိုလျှင် ထိုမိန်းမပျိုတစ်စု၏ အမူအရာသည် အဘယ်နည်း။ ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်မည်ဟု အားခဲလာခဲ့သော ရှေး မွန်-မြန်မာတို့၏ အနုပညာလက်ရာတို့ကို ယဉ်ကျေးမှုဟုဆိုလျှင် ထိုမိန်းမပျိုတစ်စု၏ အမူအရာသည် အဘယ်နည်း။ ထိုနေ့မှစ၍ ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း နေပူပူကုကုတွင် ရေလိုက်ဝေသော ထိုမိဆင်းရဲတစ်စု၏ အမူအရာကို ကျွန်တော်ထည့်မတွေးဘဲမနေနိုင်တော့ပြီ။ စင်စစ်မှာ ကျွန်တော်တို့သည် မိမိတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာ တစ်ခုကို နဖူးတွေဒူးတွေ တွေ့ခဲ့ပြီးဖြစ်လေပြီ။ သရေခေတ္တရာ၊ ပုဂံတို့သို့မရောက်မီပင် တွေ့ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေပြီ။ ကျောက်စာ မစတ်ရဘဲနှင့်ပင် တွေ့ခဲ့ပြီးဖြစ်လေပြီ။

ထိုအခါ ထိုကျေးရွာဘူတာ၌ တွေ့မြင်ခဲ့ရသော ရေဝေအမှုအရာသည် ထိုဒေသက မိဆင်းရဲတစ်စု၏ ဒါနစေတနာသာ ဖြစ်မြဲမည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအမူအရာမျိုးသည် မြန်မာနိုင်ငံအပြန်အနံ့ သိန်းချီသောင်းချီ၍ ရှိလေသည်။ နိုင်ငံ၏ ဓဇလှထုံးစံတစ်ခုအနေနှင့်ပင် ရှိလေသည်။ နွေပေါက်လာလျှင် ထိုအမူ အရာ မျိုးသည် ပုန်းရာမှ ပေါ်လာသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ရှုလော့၊ ညောင် ပင် ရိပ် ကောင်းကောင်းရှိလျှင် သူရှိတတ်သည်၊ ပိတောက်စိပ်ကောင်းကောင်းရှိလျှင် သူရှိတတ်သည်။ ကုက္ကိုရိပ်ကောင်းကောင်းရှိလျှင် သူရှိတတ်သည်။ ထိုသူကား အခြားမဟုတ်။ သစ်ကိုင်းမှ ဆိုင်းကြီးဖြင့် တွဲထဲခိုနေတတ်သော ရေချမ်းအိုးဖြစ်သည်။ မိန်းမချောမိန်းမလှဒန်းစီးနေသည်နှင့်ပင် တူလေသည်။ တစ်ဖန် အညာဒေသများတွင် ထနေောင်းပင် ခွကောင်းကောင်းရှိလျှင် ခွကြား၌ သူရှိတတ်သည်။

အမိသည်သူ၏ခါးစောင်းတွင် သားငယ်ကို ခါးထစ်ခွင်ချီထားသည်နှင့်ပင် တူလေသည်။ တစ်ဖန် သစ်ပင်အဖို့မရှိလျှင် လေးတိုင် စင်နှင့်ရှိတတ်လေသည်။ ခရီးပန်းလာသူ သည် ရေမှတ်ဖြင့် ရေခပ်၍သောက်သည်။ သောက်ပြီးသောအခါ ရေမှတ် တွင်း က ရေကျန်ကို အိုးခံကရွတ် ခွေ၍ သွန်သည်။ ထိုကြောင့်မဟုတ်လော။ မြက်ပင်စိမ်းလဲ့လဲ့ တို့သည် ကရွတ်ခွေတွင် ဝိုင်းခွေ၍ ပေါက် လျက်ရှိတတ်သည်။ တစ်ဖန်ခရီးပန်းလာသူ သည် ရေချမ်းစင် ခါးပန်းတွင်ရေအလှူရှင် ၏အမည်ကို ဖတ်ကြည့်ရာသည်။ ဦးဟဝါ၏ ကောင်းမှု၊ ဒေါ်ဟဝါ၏ကောင်းမှု။ တစ်ခါ တစ်ရံ ဓရချမ်းစင်ခါးပန်းတွင် မြန်မာပီပီ နောက်တီး နောက်တောက် လုပ်ချင်သော စာတန်းကို သူမြင်ရာသည်။ မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပြုံးရာသည်။ လူမျိုးကြီးဦးဟဝါ ၏ကောင်းမှု၊ အဖျိုးကြီးဒေါ်ဟဝါ၏ကောင်း မှု၊ ကုသိုလ်ရှင် လူမျိုးကြီး မစွဲနိုင်လွန်းသော ကြောင့် အိမ်နီး နား ချင်း များ က ပြက် ရယ် ပြု ထား ကြဟန် တူ သည်။ ကုသိုလ်ရှင်အဖျိုးကြီး ဟိုင်းနေပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် အဖော်များက ကျီစယ်ထားကြဟန် တူသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကုသိုလ်ရှင်လူမျိုး ကြီးစွဲချင်ရှာသောကြောင့် ကြော်ငြာ ကမ်း ထားဟန် တူသည်။ ကုသိုလ်ရှင် အဖျိုးကြီး အိုချင်ရှာသောကြောင့် ရေချမ်းစင်ကို ရမယ် ရှာထားဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ရေ ချမ်းအိုးသည် သေးသေးတာတာ သာ ဖြစ် သည်။ သို့ရာတွင် သတ္တဝါခပ်သိမ်းကိုချစ်ခင် နေသည်။ ကရုဏာ သက်နေသည်။ ပြောင် ပြနေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေချမ်းအိုး တည် မြင်၊ ရေချမ်းစင်ဆောက်ခြင်းသည် သဒ္ဓါ စေတနာနှင့် ပြုသည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း ဟုတ် သည်။ ရယ်ချင်၊ မော့ချင်၊ မပြောင်ချင်ပြက်ချင်၍ ပြုသည်ဟုဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ မြန်မာပီပီပေ သည် ထိုအမူအရာမျိုးသည် နွေပေါက်တိုင်း နှစ်သစ်၍ ပေါ်လာတတ်သည်။ ထိုအမူအရာ မျိုးသည် နွေဦးကျက်သရေတစ်ခု ဖြစ် လေ

သည်။ ထိုအမူအရာမျိုးကိုမြန်မာနိုင်ငံ သား တို့၏ ရေချမ်းစင် ယဉ်ကျေးမှုဟု ခေါ်ထိုက် လေသည်။ တစ်ဖန် လူထုအတွက် လူထုက ပြုနိုင်သော အမူအရာမျိုးဖြစ်သဖြင့် လူထု ယဉ်ကျေးမှုဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်လေသည်။

နွေဦးကျက် သရေ တစ်ခု ကျန် ပါ သေး သည်။

နွေပေါက်ပြီဆိုလျှင်သူ့အသံကို ရပ်တိုင်း ရွာတိုင်း၊ မြို့တိုင်းလိုလိုပင် ကြားရ တတ် သည်။ အိုးစည် ဗိုမောင်း သံနှင့် အတူ ကြားရ တတ်သည်။ ကျွန်တော် တို့ဆီမှာ ကိုဖေ ဆိုသော လူ တစ် ယောက် ရှိသည်။ ကိုဖေ သည် သူ့အလုပ် သူ့ အကိုင် နှင့် ခပ် အေးအေး နေသူ ဖြစ်သည်။ ရပ် ရွာတွင် အညတရသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နွေပေါက်၍ ပိတောက်ပွင့်လျှင် သူ့စိတ် လည်း ပူးရာမှပွင့်လာသည်။ ကိုဖေသည် ရပ်ရွာတွင် လမ်းသလား လေတော့သည်။ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ အဖော် သုံး လေးယောက် ပါတတ်သည်။ ပြေမှုတ်သူက မှတ်သည်။ အိုးစည်တီးသူကတီးသည်။ လင်း ကွင်းတီးသူကတီးသည်။ လက်ခုတ်တီးသူ က တီးသည်။ ကိုဖေက မျောခွက်ပိုက်လျက် အိမ်ပေါက်စေ့ ဝင်၍ “ဇိဝိတ ဒါန နွား လွတ်ဝဲအတွက် တစ်ပဲနှစ်ပြား နည်းများမဆို ကုသိုလ်ပါဝင်ကြပါခင်များ” ဟု နှိုးဆော် သည်။ သူ့အသံ ဆိုသည်မှာ ထိုအသံကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

နွားသတ်ရုံက နွားသည် သနားစရာ ကောင်းသည်။ မျက်ရည် အသွယ်သွယ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကိုဖေ ပြောလေ့ ရှိသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုသို့ မြင်ဟန်တူလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထက်လှစွာသော ဘေးအောက် လည်ပင်းရောက်နေသော နွားကို အရပ်က လှူလိုက်သော တစ်ပဲခု နှစ်ပြားစုနှင့် သူဝယ် သည်။ ထို့နောက် ချီဖျားတွင် ပိတောက် ပန်းကို ဆင်သည်။ နွား တစ်ကိုယ် လုံး ကို

သနပ်ခါးအမွှေးအကြိုင် လိမ်းကျံ ပက်ဖျန်း
သည်။ နွားကျောပေါ်တွင် အလှူအပ ကော်
ဇောသွားတင်သည်။ ထို့နောက်ဂြိုဟ်သမား၊
အိုးစည်သမားများနှင့် ဒုတိယမိ ရပ်ရွာကို
လှည့်သည်။ ဤအခါတွင် အလှူခံဖို့မဟုတ်၊
လှည့်ပြဖို့ဖြစ်သည်။ သေဘေးသို့ ဖောက်နေ
သော နွားကို ရပ်ရွာ၏အကူအညီဖြင့် သေ
ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ကြောင်း သက်သေပြဖို့ ဖြစ်
သည်။ ရပ်သူ ရွာသားတို့၏ စေတနာကို
ရပ်သူရွာသားများသို့ပင် အကောင်အထည်
ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ့်စေတနာ
ကို ကိုယ်ပြန်မြင်၍ ဝမ်းမြောက်စေချင်သော
သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ကိုဖေကို ကျွန်တော် စောဒက တက်ခဲ့
သော အချက်တစ်ခုကို ပြောပြချင်ပါသေး
သည်။ ထိုအချက်ကို ထည့်ပြောမှ ကောင်း
မည် ထင်သည်။ ကိုဖေသည် ဘုန်းကြီး
ဓကျောင်းသားဖြစ်သည်။ မြန်မာ့ရှေးရိုး စည်း၊
ကမ်း အစဉ်အလာနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး လက်
ပွန်းတတီးနေ၍ ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်မှာ လောကဓာတ်ဓကျောင်းသား
ဖြစ်သည်။ မြန်မာ့ရှေးရိုး စည်းကမ်း အစဉ်
အလာ၏ သဘောသကန်ကို ကိုဖေလောက်
မသိသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က
ကိုဖေအား “ဗျို့ ကိုဖေရဲ့၊ ခင်ဗျာ နွား
လွှတ်ပွဲက ကောင်းပါရဲ့ဗျာ၊ နို့ပေတဲ့
တစ်နှစ်တစ်ခါလွှတ်ရုံနဲ့ နွားအားလုံး ဘယ်
ချမ်းသာမှာတုန်းဗျာ၊ နေ့တိုင်း၊ နာရီတိုင်း၊
မိနစ်တိုင်းလွှတ်နိုင်မှ ဟန်မယ်ဗျ” ဟု လှောင်
လို ပြောင်လိုသော သဘောဖြင့် (ဝါ) မင့်
ထက်ငါ တတ်သည်ဟူသော သဘောဖြင့်
ငေါ့ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါကိုဖေက “ဖြစ်
မှ ဖြစ်ရပေလေ ကိုရင်ရယ်၊ ကိုရင်တွေ့သလို
တွေ့မယ်ဆိုလျှင်လဲ တွေးသင့်ပါရဲ့၊ နို့ပေ
တဲ့ ဒီလိုလဲတွေ့ကြည့်ပါအုံးလေ၊ တကယ်
ဆိုစတု သူ့အသက်ကို ကယ်ရမယ်ဆိုတဲ့
တရားဟာ နွားအတွက်သာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊
သတ္တဝါခပ်သိမ်းအတွက်ပဲဖြစ်သင့်တာပေါ့၊

ဒီတော့ နွားလွှတ်ပွဲရဲ့ သဘောကို ဒီလို ယူ
ကြည့်စမ်းပါ။ နွားလွှတ်ပွဲ ကျင်းပတဲ့ အခါ
တိုင်း ဘေးသင့်နေတဲ့ သတ္တဝါမှန်သမျှ
ဒုက္ခိတ သတ္တဝါမှန်သမျှဟာ ကယ်အပ်
စောင့်ရှောက်အပ်တဲ့ သတ္တဝါတွေ ပါလား
လို့ သတိတရား မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလားဗျာ၊
ဒီသတိတရားဟာ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ကို
နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း နွေပေါက်တိုင်း နှိုးဆော်နေ
တာနဲ့ မတူဘူးလားဗျာ၊ ဒီတော့ ကျင်းပတဲ့
ပွဲက အရေးမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျင်းပတဲ့ပွဲရဲ့
သဘောကသာ အရေးပါ” ဟု ကိုဖေက
ကျွန်တော်အား အေးအေးဆေးဆေး ပြန်
ဖြေလိုက်ပါသည်။ ဟုတ်သည်။ ကိုဖေ
အပေါ်မှာ ကျွန်တော် လူလည်လုပ်မိပြီး
ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ရပါသည်။

မြန်မာပြည် မလွတ်လပ်ခင် တုန်းက
နွားလွှတ်ပွဲ တစ်ပွဲကို မြင်သဖြင့် အနှောင်
အဖွဲ့နှင့် နေရတုန်းဖြစ်သော ကိုယ်တိုင်း
ပြည်ကို နွားကြီးကဲ့သို့ လွတ်မြောက်စေချင်
သော စိတ်ကူး ကျွန်တော်မှာ ပေါက်ဖူး
သည်။ လွတ်မြောက်ပါစေဟုလည်း ဆု
တောင်းဖူးသည်။ ယခုအခါ မြန်မာပြည်
လွတ်လပ်ပေပြီ။ သို့ရာတွင် နွားလွှတ်ပွဲကို
နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း နွေပေါက်တိုင်း မြင်ချင်ပါ
သေးသည်။ မတော်လောဘ အနှောင်အဖွဲ့
မှ၊ မတော်ဒေါသ အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ မတော်
မာန အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော
အဓမ္မ အနှောင်အဖွဲ့တို့မှ မြန်မာပြည်သည်
ဘေးမဲ့ နွားကြီးကဲ့သို့ လွတ်မြောက်ပါစေ
ဟု ဆုတောင်းဖြစ်အောင် သတိလစ်၍မနေ
ချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ရှုလော့၊ နောက်ဆုံးက အိုးစည်ပိုင်း၊
အိုးစည်သံ၊ ဂြိုဟ်သံ၊ လင်းကွင်းသံ၊ လက်ခုပ်
သံ၊ သံချပ်ထိုးသံတို့သည် မြည်၍ လိုက်လာ
ကြသည်။ အိုးစည်ပိုင်း၊ အရှေ့တွင် ဘေးမဲ့
နွားကြီး၊ ဝီတောက်ပန်းနှင့်၊ သနပ်ခါးနှင့်၊
ကတ္တီပါနှင့်၊ ကော်ဇောနှင့်၊ ဣန္ဒြေကြီးနှင့်၊
သိက္ခာနှင့်၊ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်း၍ ပါ

လာသည်။ နွားကြီး၏ အရှေ့တွင် ကိုဇေ၏ အက၊ ကွေး၍၊ ကော့၍၊ ယိမ်း၍၊ ယိုင်၍ ရှေ့ဆုံးက သွားသည်။ ဤသို့လျှင် စီတန်း လှည့်လည်ခြင်းကို ပြုလေသည်။ ဤသို့လျှင် မေတ္တာ အမူအရာ၊ ကရုဏာ အမူအရာ၊ ဝမ်းမြောက်သော အမူအရာတို့သည် လမ်း တကာတွင် စီတန်း လမ်းလျှောက်ကြ လေသည်။ အမြတ်ဆုံးသော စီတန်း လမ်းလျှောက်ခြင်းမျိုးပေတည်း။ ထို့ကြောင့် နွားလွတ်ပွဲကျင်းပခြင်းသည် သဒ္ဓါ ဓမ္မတနာနှင့် ပြုသည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း ဟုတ်

သည်။ ကချင် ခုန်ချင်၍ ပြုသည် ဟု ဆိုလျှင် လည်း ဟုတ်သည်။ မြန်မာ ဝိပါပေသည်။ ထိုအမူအရာမျိုး နွေပေါက်တိုင်း နု၍ သစ်၍ ပေါ်လာတတ်သည်။ ထိုအမူအရာမျိုးသည် နွေဦးကျက်သရေ တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ထိုအမူအရာမျိုးကို မြန်မာနိုင်ငံ သားတို့၏ နွားလွတ်ပွဲ ယဉ်ကျေးမှု ဟု ခေါ်ထိုက်လေ သည်။ တစ်ဖန် လူထုအတွက် လူထုက ပြုနိုင် သော အမူအရာမျိုးဖြစ်သဖြင့် လူထု ယဉ် ကျေးမှု ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်ပါသတည်း။